

Εξήντα χρόνια, 6 παιδιά, 18 εγγόνια και 17 δισέγγονα

Ο κύριος Ηλίας και η

κυρία Ελένη γιόρτασαν πριν από μερικές μέρες 60 χρόνια κοινής ζωής, έχοντας στο πλευρό τους τα παιδιά, τα εγγόνια και τα δισέγγονά τους. Θέλοντας να ευχηθεί στους παππούδες της για την επέτειό τους, η εγγονή τους, Μαρία, έγραψε μερικές αράδες στο Facebook, περιγράφοντας την ιστορία αγάπης και αφοσίωσής τους, συγκινώντας τους διαδικτυακούς της φίλους.

«Πόσο συγκινούμαι όταν σας ακούω να απαντάτε με "ναι αγάπη μου!" όταν μιλάτε μεταξύ σας! Θα έδινα τα πάντα για να τα χιλιάσετε αγαπημένοι μου! Σας ευχαριστούμε που υπάρχουνε για να μας θυμίζετε πως η ζωή είναι τόσο όμορφη όταν τη μοιράζεσαι με εκείνον που αγαπάς. Γιατί κάποιες αγάπες το "ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ" το εννοούν! Σας υπεραγαπώ!».

Μια ιστορία παντοτινής αγάπης

Κάθε φορά που διηγείται την ιστορία τους στα εγγόνια του -τη χιλιοειπωμένη ιστορία αγάπης «της γιαγιάς και του παππού» που ποτέ δεν χορταίνουν να ακούνε τα μάτια του βουρκώνουν. Καθώς αναπολεί τα νιάτα τους, τότε που η ζωή ολόκληρη ήταν μπροστά τους και αυτός ήθελε πολύ να την περάσει στο πλευρό της αγαπημένης του Ελένης, τα βλέφαρά του «τρεμοπαίζουν» από από δάκρυα χαράς. Πίσω από τα θολά, γερασμένα του μάτια, διακρίνεις το βλέμμα ενός νεαρού

που μόλις έχει ανακαλύψει τη «γυναίκα της ζωής του», ενός νεαρού που πιστεύει ότι η αγάπη μπορεί να νικήσει όλα τα εμπόδια.

Ο παππούς Ηλίας δεν διαψεύστηκε. Σήμερα, στα 83 του χρόνια, κρατά το χέρι της αγαπημένης του Ελένης (77 ετών) σαν να μην πέρασε μια μέρα από τότε που την πρωτογνώρισε. Με μοναδική διαφορά, τις αμέτρητες ιστορίες που έχουν να διηγηθούν για την κοινή τους πορεία, που μετρά 60 χρόνια.

Η αγάπη τους ξεκίνησε και άνθισε τη δεκαετία του '50 στη Λεμεσό. Ο Ηλίας Πάσπατας από την Απαισιά και η Ελένη Κωνσταντίνου από το Σπιτάλι. Εκείνη 16, εκείνος 22. «Ήταν πανέμορφη και τόσο ευγενική» λέει ο κύριος Ηλίας, κάθε φορά που μιλάει για τη σύζυγό του. Την έβλεπε αραιά και πού σε κοινές εξόδους και κάθε φορά ο έρωτάς του για εκείνην δυνάμωνε. Ήταν όμως μικρή, ούτε 17 χρονών. Και οι γονείς της ανένδοτοι. «Θα σε κλέψω Ελένη, είσαι η γυναίκα μου!» έλεγε και ξαναέλεγε ο παππούς, μέχρι να βρει την ευκαιρία να κυνηγήσει τη μοναδική ευκαιρία του για ευτυχία. Η τελευταία φορά που έδωσε την υπόσχεσή του, ήταν όταν βρέθηκαν κρυφά, ένα σούρουπο, στο σπίτι μιας πολύ καλής φίλης της γιαγιάς -και αργότερα πρωτοκουμέρας τους. Ύστερα την έκλεψε.

Η Ελένη πήρε πολύ λίγα πράγματα κι εγκαταστάθηκε στο πατρικό του Ηλία. Οι γονείς της ανένδοτοι για πολύ καιρό, έστελναν τα αδέρφια της να πάνε να τη φέρουν πίσω. Μέχρι που συνειδητοποίησαν ότι τίποτα δεν μπορούσε να μπει ανάμεσά τους και τους έδωσαν την ευχή τους. Η αγάπη τους ήταν από εκείνες τις επικές, τις κινηματογραφικές, που κρατούν για πάντα, που περνάνε από συμπληγάδες και καταλήγουν, ακόμη πιο δυνατές, στο «έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα».

Η ζωή τους δεν ήταν στρωμένη με ροδοπέταλα. Ο παππούς δούλεψε για πολλά χρόνια στις βάσεις των Άγγλων ως μάγειρας, η γιαγιά υπήρξε μοδίστρα, μεροκαματιάρηδες και οι δύο που προσπαθούσαν να μεγαλώσουν έξι παιδιά -τα οποία τους χάρισαν 18 εγγόνια, κι αυτά 17 δισέγγονα. Αντιμέτωπισαν δυσκολίες, πέρασαν πόλεμο, έχασαν αγαπημένα άτομα, όμως κάθε δυσκολία που έβρισκαν μπροστά τους, τους έδενε ακόμη περισσότερο. «Η αφοσίωση και η πραγματική

τους αγάπη τους κράτησε μαζί», λέει η εγγονή τους, Μαρία Μιχαήλ μιλώντας με θαυμασμό για τον παππού Ηλία και τη γιαγιά Ελένη.

Μια από τις μεγαλύτερες δυσκολίες τους, την οποία δεν μπορούν να υπερβούν, ο χρόνος, τα γηρατειά και τα συνεπακόλουθά τους: οι αρρώστιες και οι αδυναμίες. Η μνήμη τους όμως, ακόμη δυνατή, δεν μπορεί να διαγράψει 60 χρόνια αγάπης. Τα σοβαρά προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζει ο παππούς Ηλίας, η κύρωση ύπατος, ο διαβήτης και πολλά άλλα, τον έχουν γονατίσει κυριολεκτικά. Καθλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι, ζει από θαύμα, περιγράφει η εγγονή του, Μαρία. Η γιαγιά Ελένη εκεί, στο πλευρό του, σαν βράχος «να του δίνει τα χάπια του, να τον κάνει μπάνιο, να τον ταΐζει, να τον φροντίζει όπως την φρόντιζε κι εκείνος τόσα χρόνια».

«Δεν θα ξεχάσω ποτέ... πριν από λίγο καιρό, όταν ο παππούς ήταν στο νοσοκομείο, τη σκηνή εκείνη που με έκανε να ξεσπάσω σε λυγμούς. Ο παππούς στα μηχανήματα, με τους γιατρούς να μη δίνουν ελπίδες και τη γιαγιά δίπλα του να του κρατά το χέρι. Ο παππούς να κλαίει και να ψελλίζει το όνομά της: “Ελένη μου”. “Είμαι εδώ” του απάντησε. “Δεν θέλω να φύγω ακόμα”. “Δεν θα πας πουθενά”. “Πώς θα αντέξω στον άλλο κόσμο χωρίς εσένα αγάπη μου;”. Ένωθα τόσο τυχερή που έζησα μια τόσο όμορφη σκηνή».

Πηγή: elita.philenews.com